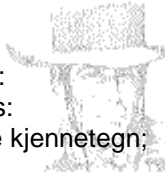

Nattcup'en 2001 eller "Nattløperens hevn"

"Nattcupen, ja", skrev jeg, for det er sånn jeg pleier å begynne på disse artiklene. Men så kom jeg på at "nei, fankern, ikke denne gangen, nå skal vi prøve å sprite opp dette litt". Så vi tar en Landstad-variant;

Navn:	Jappe "Ole Olsen" Hjelseth
Født:	På beste vestkant tidlig på søttitallet.
Hodelykt:	Silva
Kompass:	Treski (Silva)
Spesielle kjennetegn:	avdanket stafettløper, skruer kurs med en hånd i fart, nattrev som sjelden bommer om natten, svak for potetgull og i lange (inn-)løp.

Jappe bannet. Hans atletiske kropp med det fint formete hodet ristet lett i kveldsbrisen. Tåke var det siste han trengte i natt. Forberedelsene var gått som på skinner frem til nå, og så kom værgudene med denne suppen. Trøsten fikk være at konkurrentene var dårligere forberedt enn han selv var. De brutale trekkene i Hjelseths ansikts fortrakk seg i et sadistisk smil. Han skulle like å se noen av disse ynkelige krekene stavre seg gjennom Nordmarka i kveld. De hadde knapt nok lys på hodet, og de var dårlig skodd.

Han så seg rundt. Han måtte skru hodelykten ned til 5 Watt for ikke å bli blendet av tåken. Starten var perfekt iscenesatt av arrangørene. Esten Koren hadde allerede sprunget ut i mørket på sin 15 km lange og tunge løype, og et kobbelt av de sprekeste forfølgerne i byen kom halsende bak. Sist ut av de spreke dro Sigve Vågsnes. Han smilte og sa han tok lett på dette, men smilet nådde ikke helt til øynene. Jappe hadde sett en løpshasa før i sitt liv, og han kjente lusa på gangen. Sigve kom nok ikke til å gi seg uten sverdslag.

Han tok seg i det og stanset tankerekken. Det var hans tur nå. Han trimmet kompasset lett ved å dreie det rundt et par ganger. Han visste at et velsmurt kompass kunne være forskjellen på liv og død i kveld. Løpslederen ga ham et kart og han kastet et raskt blick på det. Han så ingen grunn til at konkurrentene skulle se at han tvilte, og han forlot dem uten å ofre dem et blick. Patetisk. Starten av løypa var banal. Man Jappe var utrygg for lengden. Han hadde slitt hele våren med fullføringsevnen, og i dag hadde han en lang tur foran seg. Den unge sveitseren Reto svinset foran ham bortover lysløypen mot første post, for så å løpe rett forbi den. Han skulle riktignok løpe en annen løype, men første var vel felles? Hjelseth svingte rutinert nedom posten, og en liten stund senere kom sveitseren tilbake mot ham på lysløypen. Tenkte han det ikke. Juniorspire, tenkte Jappe. Selv hadde han ikke krefter nok til å kunne ødsle på den måten. Han måtte ha kontroll fra første stund.

Hjelseth var ikke i tvil om veivalgene; han valgte så flatt som mulig med minst mulig terrengløping. Opp til andre post bannet han innett. Dette var høydemetre til ingen nytte, han måtte rett ned igjen ut av posten. Men posten var sikkert tatt med for veivalgets skyld. Ved posten skjønnte han at det var flere tanker bak plasseringen. Torunn Økern Jensen satt der og delte ut saft. Dette var sikkert en post for langløypa, og for en løypelegger var det viktig å ikke sløse med antall poster. Jappe syntes ikke mye om å drikke saft så tidlig, men han kunne ikke skuffe Torunn. Han tok et glass og slang av gårde et par høflighetsfraser. Herregud, tenkte han, det var ikke aktuelt for ham å sitte i skogen og se på de andre på en kveld som i kveld. Han var en nattens mann som måtte ha bevegelse og fremdrift. På den annen side var han fullstendig klar over at uten Torunn og de andre arrangørenes innsats ville hans liv vært fattig og umulig å leve.

Rutinert og sikkert jobbet Jappe seg gjennom kilometer etter kilometer. De innledende kortløpene noen onsdager i forveien hadde gitt ham et suverent utgangspunkt på dagens jaktstart, men han visste at de andre var sterkere i bena. Hjelseths sjanse besto i å være kynisk og løpe i et rolig tempo for så å la de andre gjøre feilene. Han tenkte tilbake på de innledende løpene hvor det hadde vært mye dårlig løping av konkurrentene. Det var generelt ikke hans gode løping som hadde medført forspranget, det var at han hadde unngått de store feilene.

Pokker også, dette stemte ikke. Det skulle ikke gå bratt ned til høyre. Hjelseth forbannet seg selv som hadde gått i fellen og blitt for seiersikker. Disiplin var hans beste våpen, og da gikk det ikke an å miste fokus. Han tvang seg selv til å stoppe helt opp og ble stående i mange sekunder til han var sikker på at han hadde lest seg inn. Totalt tapte han kanskje et halvminutt på denne konsentrasjonsglippen, men sansene hans ble skjerpet.

Han visste godt at han var først, og han hadde ikke gjort noen særlige feil før dette. Kunne likevel tempoet ha vært helt galt? Plutselig så han et lys bak seg. Jappe bet tennene sammen og prøvde å fokusere på kart og terreng. Han presset hodet til det ytterste for ikke å la seg distrahere av lykten som nå var blitt til to. Med et ulveglis fant han posten i et tett buskas og da han listet seg videre var det mørkt i skogen. Flaks, tenkte han bistert, men lysene kunne jo også ha vært noen fra den korte løypen. Han var kommet såpass langt nå at det kunne være der forklaringen lå. Men tempoet burde uansett skrus litt opp.

Helvete. Dette kartet skulle vært stukket opp et visst sted på synfarenen. Her skulle det da for svarte ikke være grønt. Hjelseth nølte. Kunne han være for høyt? Nei, han måtte bare stole på magefølelsen sin. Den hadde reddet han hundrevis av ganger før. Brått kjente han en prikkende følelse i nakken. Det var øyne, det var ingen tvil om det. Rolig vendte han øynene mot der den stikkende følelsen hadde sitt opphav. Han passet på å flytte øynene litt fortere enn hodelykten fulgte med, slik at lyset ikke skulle røpe ham. 70 meter over ham, på en liten hylle i det åpne området sto et bål. Et bål? Kunne dette stemme? Posten kunne da umulig ligge der? Et nytt rolig sveip med lykten og han skjønnte hvordan dette hang sammen. Asle Kvaase var ute med familien og hadde satt seg i bakgrunnen for å observere. Me nå hadde Jappe sett posten og om Asle hadde sett tegn til usikkerhet var de nå borte. Tempoet oppover et hugstfelt imponerte nok ikke, men det var bommingen som tok liv, såpass hadde man lært. Han håpet på et tilrop fra Asle, det kunne ta vekk noe av tvilen som fremdeles hang igjen etter episoden med lyktene. Men det var stille.

Det fint innstilte steget han hadde perfektionert i mange år begynte å bli vanskelig å opprettholde for Hjelseth. Han hadde sirlig porsjonert ut kreftene i forhold til løypelengden, men det lette uanfektete steget var ikke lenger til stede. Han forbannet seg selv for ikke å være bedre forberedt, og han følte seg som en fange i sin egen kropp. Det var to poster på toppen av Vettakollen som skulle tas før han kunne rulle inn i mål på Sognsvann. Brått hørtes det lyder. Kvinnekakling! Kunne det være Maiken som ikke hadde kommet seg lenger? Han trengte ikke å lure lenge. Stemmene til Kjersti Eriksen og Maiken Mo, kun avbrutt av og til av den noe spinklere stemmen til Carl-Jo, gjallet i skogen som en horde bøfler. Jappes lepper vrent seg til et bistert smil. Han kunne ikke annet enn å smile av hjelpeløse frøkner som var ute i skogen på denne tiden av døgnet.

Han slang en kommentar til dem for å høre at alt var greit. Ikke at han ville ha stanset uansett, men goodwill var alltid bra. Pikene og gutten skvaldret noe tilbake han ikke hørte. Metodisk rasket han med seg de to andre postene, kun avbrutt av Britta Grennberg som bannet i skogen. Hun mente hun hadde lett etter posten et kvarter, men Hjelseth skjønnte det hele var en flukt fra det faktum at hun lå bak syklubben han nettopp traff. Over den oversvømmete Fuglemyra tok han dem igjen, og han senket med overlegg tempoet noe. Han lå bak jentene noen få sekunder og nøt de velskapte formene og vuggende bevegelsene deres. Helvete, skjerp deg, tenkte han, og forbannet sitt primitive sinn. Med en kraftanstrengelse gjorde han steget lett og ledig og gled forbi jentene. Igjen la han fra seg noen overfladiske kommentarer før han fikk forsprang nok til å kunne senke tempoet.

Ned mot Sognsvann var det bratt og ulendt, men Jappe kom seg ned med kun et par mindre kuttskader. Det begynte å bli tettere mellom hver gang han passerte kortløype-løperene nå, men han var mest interessert i å komme seg mål. Han la merke til Annika, og han lurte på hvorfor han var skapt slik at han bare la merke til kvinner. Lyskjeglen fra hodelykten hans begynte å bli svakere. Han hadde følt seg trygg

på at batteriet skulle vare, men nå så det ut til at dette slo feil. Ved nest siste post var det kun en liten appelsin som lå og viste veien to meter foran ham ned stien mot NIH. Jappe ga blaffen. Han var trygg og han hadde gjort jobben. At han tapte ett minutt på dette hadde ingenting å si.

I mål sto folk og tok ham i mot. De oppførte seg som folk flest gjør i mål. Noen sto og skrøt ham opp i skyene. Andre prøvde å si at han hadde brukt lang tid, og med det insinuere at de lett ville ha slått tiden hans på en dårlig dag. Resten var dypt inne i seg selv og analyserte dagens bedrift med de som gadd å høre på. Sigve kom dansende inn med Thompson-gaselle-steget sitt. Han hadde malt langløype-feltet sønder og sammen, og ordet toppidrett lå og oste i målområdet.

For Jappe var alt dette uviktig. Han tenkte mer på de som var i skogen. Ulveflokkene som hadde vært ute etter knehasene hans ville snart komme. Det grimete ansiktet, dekket av salt og gjørme etter turen, fortrakk seg i et ondt smil. Han gledet seg til å stå lett lent mot en vegg med en øl når nummer to kom i mål. Han skulle stå der uanfektet og diskutere vær og vind med Gud og hvermann og late som at han ikke la merke til blikkene.

Det hadde vært en god dag på jobb hittil. Og etterpå var det bankett.